

РЕШЕНИЕ

№ 7643

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8771** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП- С., подадена чрез процесуален представител юрк. В. К. срещу РЕШЕНИЕ от 30.07.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 19-ти състав, постановено по нахд № 2962/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че при провеждане на административно-наказателното производство са били спазени процесуалните правила, а НП е издадено, като е съобразена тежестта на извършеното нарушение и конкретните обстоятелства от значение за случая. Санкцията била наложена с цел да превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред.

В хода на устните състезания, касаторът, чрез юрк. Д. Начева моли да бъде отменено решение от 30.07.2021г. на СРС, НО, 19-ти състав по нахд № 2962/2021г. и спорът решен по същество, като се потвърди изцяло НП № 533632-F579518/05.01.2021г. на директор на офис „Център“ в ТД на НАП- С..

Ответникът- Д. И. И., чрез своя процесуален представител адв.П. В. е депозирал писмен отговор вх. № 21044615/31.08.2021г., в който оспорва жалбата. По същество на спора и с оглед аргументите, развити в писмени бележки от 02.11.2021г. моли за нейното отхвърляне и потвърждаване на съдебния акт. Заявено е искане за

възстановяване на направените по делото разноски в размер на сумата от 1 580.00 лева.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 30.07.2021г. по нахд № 2962/2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 19-ти състав е отменено наказателно постановление /НП/ № 553632-F579518/05.01.2021г. на директор на офис „Център“ в ТД на НАП- С., с което на основание чл.80а ал.1 от ЗДДФЛ на Д. И. И., е било наложено наказание- глоба в размер на сумата от 35 000.00 /тридесет и пет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл. 50, ал.1, т.5, б.“а“ ЗДДФЛ във вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р. И. Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че Д. И. И. не е извършил вмененото му административно нарушение, защото задълженията по двата договора за заем от 13.07.2018г. и 11.09.2018г. са били погасени, чрез извършено на 01.10.2018г. прихващане. Поради тази причина, той не е следвало да декларира сумата от 350 000.00 лева в ГДД за 2018г. Изложено е още, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, вместо 01.05.2019г. е посочена 02.05.2019г.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 19-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка на 28.08.2020г. и по повод искане № П-22221020019048-040-002/19.08.2020г. са били представени от Д. И. И. договори за парични заеми от 13.07.2018г. и от 11.09.2018г. Установено било, че Д. И. И. е предоставил на [фирма] заеми в размер на сумите от 150 000.00 лева и 200 000.00 лева, които са били преведени по банковата сметка на това дружество. Не са били представени доказателства за връщане на тези суми на заемодателя към дата 31.12.2018г. Прието, че лицето е следвало в срок до 30.04.2019г. да декларира непогасените остатъци от предоставените парични заеми, ако размерът им надхвърля 10 000.00 лева. Д. И. И. не е подал ГДД с информацията по чл.50, ал.1, т.5, б.“а“ ЗДДФЛ във вр. чл.53 ал.1 от ЗДДФЛ, като нарушението било извършено чрез бездействие на 02.05.2019г. В тази връзка е бил съставен АУАН № F579518/12.11.2020г. и въз основа на него оспореното НП № 553632-F579518/05.01.2021г. от директора на офис „Център“ в ТД на НАП-С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния и процесуален закон – касационни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т.1, т.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В нормата на чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ се съдържа задължение към местните физически лица да подават годишна данъчна декларация по образец за определени обстоятелства. Съгласно чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а” от закона, те трябва да подават декларация и за непогасената част от предоставените парични заеми през данъчната година, ако размерът им общо надхвърля 10 000.00 лева. Сроктът за подаване на декларацията е от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

Правилно е прието от въззивния съд, че Д. И. И. не е имал задължение да декларира непогасени части от сключени договори за паричен заем общо за сумата от 350 000.00 лева с [фирма]. Договорът за заем е реален и едностранен договор, защото само заемателят има задължение да върне заетото. Заемът за потребление е безвъзмезден и неформален. Предмет на заема за потребление могат да бъдат пари или заместими вещи. Парите и заместимите вещи преминават в собственост на заемателя.

Законодателят не е определил как следва да е погасен заемът, за да не подлежи на деклариране. Ето защо, са приложими всички способи на гражданското право за погасяване на задължението, съответно който и от тях да е осъществен, заемът се счита за погасен и ако това се е случило в рамките на данъчната година, сумите не подлежат на деклариране. В процеса е безспорно установено, че е сключено споразумение за прихващане от 01.10.2018г., по силата на което вземането на Д. И. И. по договорите за заем от 13.07.2018г. и 11.09.2018г. в размер на 350 000.00 лева е било изцяло погасено чрез прихващане на неговото задължение в същия размер към [фирма], представляващо допълнителна парична вноска, съгласно решение на общото събрание на дружеството от 01.10.2018г.

Прихващането е уредено като способ за погасяване на задължения в чл.103 от ЗЗД, според който когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Чл.104 от ЗЗД предвижда, че двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши. В случая е налице договорно прихващане, а не чрез едностранно волеизявление, съответно страните са свободни да уговорят начина на извършване на прихващане, включително и с неизискуеми все още вземания. Следователно към 31.12.2018г. не се установява съществуване на непогасена част от заема в размер над 10 000.00 лева, която да подлежи на деклариране, съответно не е налице извършено нарушение от Д. И. И. от обективна страна.

При вярно установените факти първоинстанционният съд е дал съответно на закона тълкуване на основния спорен въпрос по делото, а именно подлежала ли е на деклариране сумата в размер на 350 000.00 лв., предоставена от Д. И. И. в заем на [фирма]. Правилно е прието, че сключеното на 01.10.2018 г. споразумение е произвело ефект на погасяване на насрещните задължения чрез тяхното прихващане и прекратяване на договорите за заем. Безспорно е, че не само плащане на сумата може да доведе до погасяване на едно облигационно задължение, както погрешно е приел АНО. Административно-наказателното производство е протекло едностранно, без да се съобразят и обсъдят възражението вх. № 10-94-05-270/16.11.2020г. на Д. И. И. срещу съставения АУАН, както и приложените към него писмени доказателства. Касаторът не е извършил никакъв анализ на писмените доказателства, същите са изцяло игнорирани, а ако бяха обсъдени и коментирани би се достигнало до различен

правен резултат, а именно: процесната сума от 350 000.00 лева не е подлежала на деклариране в ГДД за 2018г., защото не представлява непогасена част от предоставен паричен заем.

По време на провеждане на съдебното следствие пред Софийски районен съд са събрани и приети писмени и гласни доказателства, от които се установява действителната фактическа обстановка по случая. Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.50, ал.1, т.5, б.»а» във вр. чл.53 ал.1 от ЗДДФЛ. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да провери обстойно фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението си, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на страните.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 30.07.2021г. на СРС, НО, 19-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК трябва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на ответника следва да бъдат възстановени направените от него разноски в процеса, които представляват заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв. П. В. в размер на сумата от 1 580.00, съгласно договор за правна защита и съдействие № 987410/15.09.2021г. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като съгласно чл.18 ал.2 във вр. чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. неговият минимален размер е 1 580.00 лева, толкова колкото е уговорен и заплатен от ответника на неговия пълномощник.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.07.2021г., постановено по нахд № 2962/2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 19-ти състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП- С. с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Д. И. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх.А, ет.6, ап.14 сумата от 1 580.00 /хиляда петстотин и осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.